



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Ivony Šubrtové, ve věci žalobkyně obchodní společnosti **EVORADO IMPORT, a. s.**, se sídlem v Praze 5, nám. 14. října 1307/2, PSČ 150 00, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské nám. 1245, Hradec Králové, PSČ 500 03, za účasti města Dvůr Králové nad Labem, náměstí T. G. Masaryka 38, 544 17 Dvůr Králové nad Labem v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014, č. j. 15935/UP/2014/Sv, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Na základě žádosti města Dvůr Králové nad Labem ze dne 16. 10. 2013 vydal Městský úřad Dvůr Králové nad Labem stavební povolení ze dne 18. 7. 2014, č. j.: VÚP/32586-2014/5130-2013/bre, jímž povolil stavbu „ČOV ve Dvoře Králové nad Labem“ na pozemcích parc. č. 2654, 2651, 2650/4, 2650/7, 2649/1, 2645/3 a 2645/6 v katastrálním území Dvůr Králové nad Labem obsahující následující stavební, inženýrské a provozní objekty (soubory): SO 01 Příprava území, HTÚ, výkopy, SO 07 Provozní budova, SO 08 Hlavní rozvodna, SO 11 Vozovka a zpevněné plochy, SO 12 Terénní úpravy, SO 14 Osvětlení areálu, SO 15 Účelová komunikace k ČOV, SO 16 Venkovní kabelové trasy a PS 07 Trafostanice (dále jen

„stavba“). Proti tomuto stavebnímu povolení podali odvolání M. A., nar. ..., bytem T. 515, D. K. n. L. a obchodní společnosti EVORADO IMPORT, a.s. a JUTA, a.s. Na základě nich žalovaný část vpředu zmíněného stavebního povolení změnil a ve zbytku je potvrdil. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014, č. j. 15935/UP/2014/Sv, včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Předně uvedla, že byť žalovaný neshledal její odvolání důvodným, přesto je nezamítl, když rozhodnutí dílem změnil a ve zbytku potvrdil. Jednotlivé žalobní body poté specifikovala v bodě III. žaloby. Namítala, že jí byla odepřena příležitost kvalifikovaně se bránit v průběhu stavebního řízení, tedy vyjádřit se ke všem podkladům, na jejichž základě bylo vydáno stavební povolení. Toto pochybení spatřovala ve skutečnosti, že lhůta k podání námitek, stanovená úkonem prvoinstančního orgánu ze dne 14. 4. 2014 na den 12. 5. 2014, kdy se konalo ústní projednání, byla krátká. Byla sice stanovena v souladu s § 112 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění, dále jen „stavební zákon“, nicméně, vzhledem ke složitosti stavby byla na místě lhůta delší.

Žalobkyně měla za to, že takto stanovený termín pro podání námitek byl stanoven úmyslně na období, kterému předcházely 3 dny volna, takže byly pracovní dny redukovány na minimum, a v němž navíc zaměstnanci úřadu čerpali dovolené. Byla tak prý omezena v možnosti nahlížet do spisového materiálu a účinně se s ohledem na rozsáhlost spisového materiálu bránit proti záměru stavebníka realizovat výstavbu nové ČOV. V uvedeném žalobkyně spatřovala snahu omezit její práva účastníka řízení, zvláště pak v souvislosti s tím, že jí byla odepřena možnost pořizovat si ze správního spisu opisy nebo fotokopie projektové dokumentace, a to za účelem jejího hlubšího prostudování pro potřeby účinné obrany jejích práv a oprávněných zájmů. A to jak v období před uplynutím lhůty pro podání námitek a připomínek při ústním projednání dne 12. 5. 2014, tak i v období po vydání prvoinstančního rozhodnutí, v němž běžela lhůta pro podání odvolání. Opatření kopií projektové dokumentace totiž podmiňoval stavební úřad souhlasem stavebníka. Teprve v rámci odvolacího řízení bylo žalobkyni umožněno pořizovat si opisy a kopie projektové dokumentace, a to při nahlížení do správního spisu dne 3. 11. 2014. To však již podle žalobkyně bylo po uplynutí lhůt, v nichž se mohla účinně bránit.

V uvedeném žalobkyně spatřovala porušení zásady rovnosti účastníků řízení stanovené v článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). Podle něho mají dotčené osoby při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgán postupuje vůči dotčeným osobám nestranně a vyžaduje od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou.

Žalobkyně pokračovala tím, že *„dále upozorňuje na změnu projektové dokumentace plánované nové ČOV (např. Výkres zařízení staveniště E.2.2 a vztahující se ustanovení technické zprávy) ve fázi řízení následující až po podání odvolání. K této změně došlo v důsledku podaného odvolání a za následek má*

změnu poměrů na staveništi. Účastníci řízení neměli možnost kvalifikované ochrany zájmů a byli postupem žalovaného zkráceni ve svých procesních právech.“

Nejvyšší správní soud přitom judikoval v rozsudku ze dne 22. 7. 2010, sp. zn. 9 As 36/2010, že: „Jestliže je při ústním jednání uplatněna námitka, na kterou stavebník reaguje změnou podkladové dokumentace ... pak je povinností stavebního úřadu dát dle povahy změny nejméně účastníkům, jichž se tato dodatečná úprava povolované stavby týká, možnost na takovou změnu opět reagovat a vyjádřit k ní své stanovisko. Účastníci se před ústním jednáním seznamují s projektovou dokumentací a navrhovanou podobou stavby v určité podobě, zákon jim dává právo uplatnit proti ní své námitky. Pokud se tato podoba změní, pak je z logiky věci nutno jim toto právo zachovat, tj. dát jim možnost se seznámit se změněnou podobou stavby a uplatnit i proti ní své námitky. Jiný výklad by byl popřením smyslu konání ústního jednání.“

Žalobkyně dále uvedla, že „pro úplnost upozorňuje, že stavební povolení vydané Městským úřadem ve Dvoře Králové nad Labem a žalovaným orgánem vydané potvrzující rozhodnutí, bylo vydáno v na základě neplatného závazného stanoviska č.j. 4280/20852-ÚP/2012-1420 dle zákona č. 222/1999Sb., o zajišťování obrany České republiky.“

Od následující části žaloby, v níž byla zpochybňována správnost koordinovaných stanovisek, žalobkyně odstoupila při jednání krajského soudu (viz protokol z jednání).

Žalobkyně pokračovala s tím, že projektová dokumentace byla posouzena v rozporu s požadavky § 111 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, protože dotčený orgán, státní podnik Povodí Labe, podmínil ve stanoviscích č. j. PVZ/13/24349/Ma/3 a č. j. PVZ/13/26756/Ha/0, vztahujících se k výsledkům Hydrotechnické studie, zpracované společností HYCOPROJEKT, a.s., z března roku 2013, souhlas s realizací nové ČOV projednáním s ostatními účastníky řízení o přijetí kompenzačních opatření, přičemž se žalobkyní nebylo v tomto směru jednáno. Dodala, že jednáním v tomto smyslu rozumí dvoustrannou vzájemnou komunikaci dvou subjektů, které dojdou vzájemně ke shodě. S některými účastníky řízení přitom stavebník kompenzační opatření projednal, vynechal však ty, kteří budou případným vzduším hladiny vod ohroženi nejvíce. Při povodních z počátku minulého desetiletí přitom voda zasáhla areál ČOV žalobkyně, a proto lze při zúžení profilu očekávat, že při srovnatelné povodni dojde k vyplavení celého areálu. O čemž ostatně svědčí i výsledky zmíněné Hydrotechnické studie, zpracované za účelem posouzení odtokových poměrů při povodňových průtocích v toku řeky Labe a vlivu stavby na hladinový režim při příchodu povodně a opatření na minimalizaci případných nepříznivých vlivů na povodňová rizika po realizaci nové ČOV.

Stěžejní námitkou žalobkyně byla stavba SO 12 Terénní úpravy – násyp areálu pro ochranu nové ČOV před povodní, když uvedená Hydrotechnická studie prokazuje, že v území nad novou ČOV stoupne hladina vody při Q100 o cca 35-60 cm, ale není řešeno, o kolik se zvýší hladina v důsledku vzduť vody ochranným násypem nad stávající míru v místě stávající ČOV. Žalobkyně poukazovala na to, že za účelem provozu ČOV skladuje různé chemické látky, kaly, minerální oleje a pohonné hmoty, nebezpečné pro životní prostředí a lidský organizmus. V případě zvýšené hladiny vody vlivem výstavby ochranného násypu proto bude hrozit nebezpečí úniku těchto toxických látek ze stávající ČOV, a to s ohledem na výsledky

hydrotechnické studie. V důsledku realizace nové ČOV by došlo ke zvýšení hrozby ohrožení majetku žalobkyně vlivem zpětného vzduť, ohrožena je především ekonomická náročnost stávajícího provozu a udržování nemovitostí z důvodu růstu nákladů na pojištění nemovitosti a nutnosti provést protipovodňová opatření v rámci areálu.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo. Zároveň podala návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž krajský soud vyhověl usnesením ze dne 30. 3. 2015, č. j. 30A 4/2015-32.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 24. 2. 2015. Odkázal se v něm plně na odůvodnění žalovaného rozhodnutí a navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 28. 7. 2016 za přítomnosti žalobkyně, která s projednáním žaloby bez jednání nesouhlasila. Žalovaný svoji neúčast na jednání předem omluvil, osoba zúčastněná na řízení – město Dvůr králové nad Labem se k jednání nedostavila, přestože k němu byla řádně pozvána. Jejich neúčast nebránila projednání a skončení věci (viz § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, dále jen „s.ř.s.“).

Žalobkyně setrvala při jednání na svých dosavadních stanoviscích k věci. Zdůraznila, že se povolená stavba ČOV nachází v aktivní záplavové zóně. Namítala, že Hydrotechnická studie byla vyhotovena v rozporu s vyhláškou č. 236/2002 Sb., o způsobu a rozsahu zpracovávání návrhu a stanovování záplavových území, jakož i v rozporu s doporučující ČSN 75 1400 - Hydrologické údaje povrchových vod a s doporučující normou TNV 75 6011 - Ochrana prostředí kolem kanalizačních zařízení. Podle žalobkyně byla stavba SO 12 Terénní úpravy povolena v rozporu s vyhláškou č. 590/2002 Sb., o technických požadavcích na vodní díla, konkrétně s jejími ustanoveními § 4 a § 11.

K dotazům soudu žalobkyně uvedla, že při stanovení data konání ústního jednání stavební úřad nepostupoval v rozporu s § 112 odst. 1 stavebního zákona, přesto ji má za krátkou a šikanózní vzhledem k okolnostem dané věci. I proto z vlastní iniciativy obesílala ty účastníky, kteří by mohli být zamýšlenou stavbou dotčeni. Žalobkyně dále uvedla, že jí nebylo bráněno nahlížet do správního spisu v řízení před prvoinstančním správním orgánem, nemohla si však z něho pořizovat opisy nebo fotokopie projektové dokumentace (viz str. 2 žaloby dole). To jí bylo umožněno až v rámci odvolacího řízení.

K námitce žalobkyně ohledně změny projektové dokumentace, zachycené ve výkresu Zařízení staveniště, v době po podání odvolání, krajský soud uvedl, že

povolena ČOV je na opačné straně řeky Labe, než je stávající ČOV žalobce. Čistírna má být chráněna před stoletou vodou valem ve vzdálenosti cca 9 m od břehu Labe. Teprve za tímto valem a za vlastními stavebními objekty nové ČOV je podle zmíněného výkresu ona deponie. Vzhledem k uvedenému byla žalobkyně krajským soudem tázána, v čem spatřuje dotčení svých veřejných subjektivních práv. Na to uvedla následující:

„Porušení svých veřejných subjektivních práv spatřujeme v tom, že deponie slouží fakticky jako val v průběhu stavby, čímž plní nepřímou roli, kterou má mít budoucí ochranný val. Byla by tak překážkou v případě odtoku vod při povodni.“

Na dotaz krajského soudu, proč žalobkyně neuplatňovala námitky proti umístění stavby ČOV, tedy včetně sporného valu, v územním řízení a proti územnímu rozhodnutí, žalobkyně uvedla, že v té době této možnosti nevyužila z důvodu své liknavosti. Pokud pak vyjadřuje obavy z možného ohrožení stávající ČOV, je tomu v souvislosti s případnou opakovanou stoletou povodní.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s., přičemž dospěl k následujícím závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

K první žalobní námitce, týkající se formulace výroku žalovaného rozhodnutí, třeba uvést, že se v části, v níž došlo ke změně odvoláním napadeného prvoinstančního správního rozhodnutí, tento opírá o ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle něho, dojde-li odvolací správní orgán k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změní. Z výroku žalovaného rozhodnutí je zřejmé, která část prvoinstančního správního rozhodnutí (stavebního povolení) byla změněna a v jakém rozsahu, když je v něm uvedeno jak její původní znění, tak žalovaným rozhodnutím změněné znění. O zbytku – nezměněné části stavebního povolení, rozhodl žalovaný podle § 90 odst. 5, druhé věty správního řádu, podle něhož „Jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.“ Tímto doslovným zněním se žalovaný řídil, a právě proto žalobkyně nenalezla ve výroku žalovaného rozhodnutí ustanovení o zamítnutí podaných odvolání, jak je tomu v případech, kdy odvolací správní orgán neshledá důvody ke zrušení či změně prvoinstančního správního rozhodnutí, a proto odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí (viz § 90 odst. 5 první věta správního řádu). To ovšem nebyl daný případ.

Krom toho třeba uvést, že ani případná absence slovního vyjádření o zamítnutí odvolání ve výroku rozhodnutí o odvolání, při současném potvrzení prvoinstančního správního rozhodnutí, by materiálně nemohla nic změnit na skutečnosti, že odvolání žalobkyně nebylo žalovaným rozhodnutím vyhověno, že všechna odvolání byla zamítnuta přinejmenším fakticky. Zvláště v přezkoumávané věci by měl krajský soud opačný názor za rozporný se zásadou rozumnosti a přehnaný formalismus, když v odůvodnění žalovaného rozhodnutí žalovaný nejdříve uvedl výčet odvolacích námitek žalobkyně (viz strana čtvrtá nahoře žalovaného

rozhodnutí), a poté se s nimi vypořádal způsobem nevzbuzujícím žádné pochybnosti o tom, že jsou nedůvodné.

Za opodstatněné nemohl krajský soud shledat ani žalobní tvrzení, že lhůta k podání námitek proti povolení stavby do 12. 5. 2015 byla krátká a šikanózní. Šlo totiž o lhůtu stanovenou v souladu se stavebním zákonem (viz jeho § 112 odst. 1), a to bylo pro rozhodnutí krajského soudu rozhodující. Ostatně žalobkyně tuto skutečnost nijak nerozporovala. Stavební zákon navíc stanoví účastníkům lhůty k uplatnění námitek, v řízeních podle něho vedených, bez ohledu na druh, rozsah a povahu projednávané stavby. Obiter dictum třeba zároveň poznamenat, že pokud se žalobkyně dovolávala složitosti dané věci, krajský soud tento názor v jejím případě nesdílí, a to vzhledem k rozsahu správního spisu a druhu stavby, tedy ČOV, která je v daném prostoru již dlouhodobě provozována a kterou žalobkyně navíc vlastní, takže jí nemohla být její problematika neznámá. Krom toho se s ní nesetkala poprvé, když stavebnímu řízení již předcházelo řízení o umístění stavby, jehož byla účastnicí.

Z těchto skutečností krajský soud vycházel a bral je v úvahu při posuzování námitek, že žalobkyni „navíc byla odepřena žádost vznesená při nahlížení do spisového materiálu a tím i možnost pořizovat opisy nebo fotokopie projektové dokumentace za účelem hlubšího prostudování materiálu pro potřeby účinné obrany práv a oprávněných zájmů...“. Pokud je totiž účastníku řízení umožněno seznámit se s obsahem správního spisu, v přezkoumávané věci včetně projektové dokumentace stavby, neshledal by krajský soud uvedenou námitku opodstatněnou, respektive nespátkoval by v ní takové porušení procesních práv žalobkyně, aby to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Podmínky poskytování kopií projektové dokumentace stavby stavebním úřadem upravuje § 168 odst. 2 druhá věta stavebního zákona tak, že „Kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby které se dokumentace týká.“ Ze žaloby nevyplývá, že by žalobkyně takové předpoklady pro to, aby mohl stavební úřad uvedeným způsobem postupovat, poskytla. To však žalobkyni nijak nebránilo v tom, aby si fotokopie listin, o které měla zájem, pořídila sama při nahlížení do správního spisu v rámci vedeného stavebního řízení. To také učinila, jak je zřejmé ze záznamu o nahlížení do spisu dne 30. 4. 2014 (viz č. I. 83 správního spisu), v němž je uvedeno, že si žalobkyně vlastním digitálním fotoaparátem pořídila kopie spisu. Žádost o vydání stavebního povolení byla stavebním úřadem projednávána až dne 12. 5. 2014, a proto nelze mít ani tuto námitku za opodstatněnou. Žalobkyně předložila k tomuto jednání celou řadu námitek proti projektové dokumentaci projednávané ČOV (na celkem šesti stránkách).

Pokud žalobkyně zmiňovala stanovisko Povodí Labe, s. p., ze dne 26. 9. 2013, zn. PVZ/13/24349/Ma/3, v kontextu žalobních námitek se v něm uvádí, že „S umístěním ČOV je možné souhlasit za předpokladu, že v průběhu stavebního řízení bude projednáno výsledné vzduší hladiny s vlastníky dotčených objektů.“ Jednalo se přitom o stanovisko k hydrotechnické studii, nikoliv ke stavbě jako takové, což plyne i z jeho poslední věty, podle níž správce povodí žádá o předložení projektové dokumentace ke stavebnímu řízení k odsouhlasení a následnému vydání stanoviska.

Další, ze žalobkyní zmiňovaných stanovisek Povodí Labe, a.s., je stanovisko ze dne 28. 11. 2013, zn. PVZ/13/26756/Ha/0, jež navazuje na již vpředu zmíněné stanovisko ze dne 26. 9. 2013, ale ani v něm není jeho platnost podmíněna

uzavřením nějaké dohody mezi stavebníkem a žalobkyní o kompenzačních opatřeních, jak se o nich žalobkyně zmiňuje v žalobě. Ostatně takový požadavek by nebyl ani právně relevantní, když o povolení té které stavby rozhoduje stavební úřad podle výsledků stavebního řízení, vycházejících z požadavků stavebního zákona, nikoliv stanoviska dotčených subjektů jdoucích mimo jejich pravomoc. Požadavku uvedeného státního podniku nicméně věnovaly orgány veřejné správy zúčastněné na řízení velkou pozornost.

Prvoinstanční správní orgán (stavební úřad) se problematikou vzdutí vody podrobně zabýval v návaznosti na zmíněnou hydrotechnickou studii na stranách č. 64 až č. 65 stavebního povolení. Projednal je se žalobkyní v rámci vedeného stavebního řízení, jehož byla účastnicí. Stejným způsobem postupoval i žalovaný (viz strana č. 13 žalovaného rozhodnutí). Krajský soud se se způsobem vypořádání požadavků Povodí Labe, s. p., v průběhu stavebního řízení plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i odkazuje. Žalobkyně nemohla být úspěšná ani s námitkou, že stavební povolení bylo vydáno na základě neplatného závazného stanoviska, vydaného Ministerstvem obrany dne 10. 7. 2012, a to zřejmě z důvodu jeho neaktuálnosti (jeho platnost byla stanovena na 2 roky, přičemž stavební povolení bylo vydáno dne 18. 7. 2014). I kdyby tomu tak bylo, tak základním předpokladem žalobní legitimace k podání takové námitky by byla dotčenost, přímé zkrácení na právech žalobkyně tímto závazným stanoviskem. Tu však žalobkyně neprokázala a těžko si ji lze představit. Žalobkyně se tak ohledně této námitky stylizovala do pozice veřejného žalobce a neměla k ní tudíž žalobní legitimaci ve smyslu § 65 s. ř. s.

Stěžejní žalobní námitka směřovala proti povolení terénních úprav označených ve stavebním povolení jako stavba SO 12 Terénní úpravy. Právě s nimi žalobkyně spojovala dotčení svých práv při povodňových situacích (obava ze škod na stávající ČOV). Jde v podstatě o námitku proti násypu na ochranu nové ČOV před povodní, jež by byla způsobena stoletou vodou. Prvoinstanční správní orgán se touto námitkou, jakož i dalšími námitkami, velmi podrobně zabýval (všechny zmínil na str. č. 20 až č. 22 stavebního povolení, vypořádal se s nimi na jeho str. č. 62 až č. 67). Žalovaný se s jeho závěry jako odvolací orgán v podstatě ztotožnil (viz str. č. 12 až č. 16 žalovaného rozhodnutí). V průběhu stavebního řízení byly opatřeny všechny nezbytné podklady pro vydání stavebního povolení, jako jsou kladná stanoviska dotčených orgánů státní správy (jejich výčet je na str. č. 12 až č. 14 stavebního povolení), zejména pak vodoprávního úřadu a Povodí Labe, a. s., správce povodí, opatřena byla rovněž hydrotechnická studie zpracovaná k tomu oprávněným subjektem. Otázka přezkumu povolení tohoto valu se má však poněkud jinak, než jak si žalobkyně zřejmě představuje.

Jde totiž o to, že podle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník uplatnit ve stavebním řízení pouze námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věčnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Podle jeho odstavce druhého se nepřihlíží k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení.

Co žalobkyně žalovanému rozhodnutí vytýká? To, že situování - umístění valu, terénních úprav, změny hladinové poměry v daném prostoru, což může za

určitých okolností způsobit dotčení jejích práv. Pro takovou námitku ovšem není s ohledem na vpředu uvedené ve vlastním povolovacím řízení již místo, jak z citovaného ustanovení § 114 stavebního zákona vyplývá. Každá námitka proti zamýšlenému stavebnímu záměru má tudíž svůj čas, takže ji nelze úspěšně uplatňovat v procesu povolování stavby kdykoliv. Tedy jak v územním řízení, tak i ve stavebním řízení nebo v řízení o povolení užívání stavby.

Žalobkyní uplatněná žalobní námitka proti umístění valu je námitkou, která měla být řešena právě v řízení o umístění stavby ČOV. Již jen proto, že jde o umístění násypu, nehledě na to, že tato skutečnost vyplývá i z ustanovení § 90 stavebního zákona, v němž jsou stanovena základní hlediska, podle kterých stavební úřad posuzuje žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Mimo jiné podle něho totiž stavební úřad v územním řízení zkoumá soulad stavby s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, jakož i ochranu práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení, v souvislosti s požadovaným stavebním záměrem.

Lze tak uzavřít, že pro řešení námitky týkající se umístění valu (násypu), jakož i námitek s touto skutečností spojených a na ni navazujících (možnost zaplavení areálu stávající ČOV v případě povodně, vznik škod v souvislosti s tím, zvýšení pojistného atd.), již není ve stavebním řízení prostor, respektive, že k nim již nelze přihlížet, i kdyby uplatněny byly. Tím spíše tak nemůže činit ani krajský soud v rámci přezkumného soudního řízení.

Skutečnost, že se těmito námitkami orgány veřejné správy zúčastněné na řízení zabývaly, nezakládá samozřejmě nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Snažily se jen o přesvědčivost svých rozhodnutí v každém směru. Je to žalobkyně, která neuplatnila v průběhu územního řízení proti umístění stavby ČOV žádné námitky, důsledkem čehož je pak pro ni stávající situace. Proti územnímu rozhodnutí se neodvolala, takže ani nemohla podat ve věci správní žalobu, přičemž tuto její liknavost již nelze „dohonit“ v přezkumném soudním řízení ohledně stavebního povolení.

V poslední žalobní námitce žalobkyně „upozorňovala“ na to, že na základě jednoho z odvolání došlo ke změně projektové dokumentace (konkrétně měla na mysli výkres zařízení staveniště E. 2. 2. a tomu odpovídající změnu v technické zprávě), která podle ní měla za následek i změnu poměrů na staveništi. Konkrétně se námitka týkala změny ve vymezení prostoru pro tzv. mezideponii zeminy z místa stavby (skrývka, výkopy) na dočasnou dobu. Jedná se totiž o uložení ornice, která by byla užita po dokončení stavby k ozelenění prostoru stavby, přičemž plocha pro uložení se nikterak nezměnila. Ve směru od řeky Labe začíná ve vzdálenosti cca 75 m, po této změně by byla na ploše 1.135 m², přičemž před změnou byla navrhována v ploše 1.065 m².

Žalobkyně namítala, že jí nebylo umožněno k této změně se vyjádřit, čímž měla být zkrácena na svých procesních právech. Argumentovala přitom rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, sp. zn. 9 As 36/2010. K dotazu krajského soudu při veřejném projednání žaloby ohledně dotčení hmotných práv, dodala, že by uvedená skládka mohla být překážkou odtoku vody při povodni.

Žalovaný se s touto námitkou vypořádal na straně dvanácté žalovaného rozhodnutí s tím, že jde o nepodstatnou úpravu, která nemá žádný negativní vliv na okolí a nikterak se nedotýká vlastnických nebo jiných věcných práv žádného z účastníků stavebního řízení. Krajský soud má tento závěr za správný, a to i v kontextu žalobkyní zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který neakceptuje v podobných případech jakoukoliv následnou úpravu podkladové dokumentace, nýbrž poukazuje na nutnost vždy vážit její povahu a tím i možnost dotčení práv toho kterého účastníka. Tímto způsobem žalovaný postupoval, když dospěl k výše uvedenému závěru, se kterým se krajský soud plně ztotožňuje. Navíc, i kdyby dočasná skládka zeminy měla být překážkou pro odtok vod v případě povodně, jak namítá žalobkyně, nelze nevidět, že by byla o cca 60 m dále od řeky Labe, oproti rovněž žalobkyní namítanému násypu, takže její účinky by byly v uvedeném směru nesrovnatelně menší. Krom toho by zřejmě povodňová voda volnou skládku „odnesla“, neboť by nešlo o nějaký hutněný objekt, nýbrž volně sypanou zeminu. Pro tyto obecné závěry nemusí být nikdo nadán speciálními znalostmi, neboť jde o obecně skutečnosti známé z každodenního života. Ostatně žalobkyně neuvedla žádná konkrétní tvrzení, z nichž by se dala vážně dovozovat oprávněnost jejích námitek. Za podstatné má však krajský soud skutečnost, že se žalobkyně mohla i k jí tvrzené změně vyjádřit ještě před skončením stavebního řízení, byť v rámci řízení odvolacího, jak ostatně i plyne ze žalovaného rozhodnutí. Neméně důležité je pro shora uvedený závěr rovněž skutečnost, že rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje v Hradci Králové, odboru životního prostředí a zemědělství, jako speciálního stavebního úřadu, ze dne 23. 6. 2014, zn.: 21548/ZP/2013-23, byla povolena vodohospodářská část přezkoumávané ČOV, který rovněž zkoumal žalobkyní namítané hladinové poměry, avšak ani on neshledal její námitky opodstatněnými.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V.

Výrok o nákladech řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch, a pokud jde o žalovaného, krajský soud nezjistil, že by mu nějaké náklady řízení vznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Žádné takové náklady zúčastněné osobě nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. 7. 2016

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu